

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16-07-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant Katarzyna Łukomska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 r.

sprawy przeciwko **W. G.**

syna M., H. z domu K.

ur. (...) W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 19.12.2013 r. o godz. 06:40 w lokalizacji D./349. (...)1.083 kierując pojazdem marki A. nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym, w ten sposób, że na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 40 km/h kierował pojazdem z prędkością 84 km/h, tj. przekroczenie o 44 km/h.

to jest o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

I. uniewinnia obwinionego W. G. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2013r. o godz. 06:40:14 na terenie miejscowości D., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód m-ki A. o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 84 km/h, tj. o 44 km/h większą niż dopuszczalna w tym miejscu, gdyż dozwolona prędkość na tym odcinku drogi to 40 km/h. Na zdjęciu tym nie jest widoczna osoba kierująca pojazdem.

M. G., ojciec obwinionego, do którego Główny Inspektorat Transportu Drogowego najpierw zwrócił się o wskazanie osoby, której powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania, odesłał stosowne oświadczenie jako właściciel przedmiotowego auta, wskazując, że osobą której powierzył pojazd i która nim dysponowała był jego W. G..

W konsekwencji tego, w ramach prowadzonych w związku z ujawnionym wykroczeniem czynności wyjaśniających Główny Inspektorat Transportu Drogowego zwrócił się do obwinionego. W. G. wypełniając oświadczenie jako osoba, która kierowała pojazdem w chwili wykroczenia, pouczony o przysługującym mu prawie do odmowy przyjęcia

mandatu wyraził zgodę na przyjęcie mandatu karnego za wykroczenie określone w art. 92a kw w wysokości 300 zł, skutkującego jednocześnie przypisaniem mu 8 pkt, wskazał on przy tym wszystkie swoje dane. Z uwagi na upływ terminu, w którym organ może nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego mandat takie nie został nałożony.

Głównymi użytkownikami samochodu m-ki A. nr rej. (...) są obwiniony i jego konkubina K. F.. Zdarza się jednak, że samochód ten użytkują także inne osoby.

dowód: raport zdjęciowy k.9; wezwanie Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego k.10-11; oświadczenie M. G. k. 13-13/v; wezwanie Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego k. 15-16 oświadczenie obwinionego k.18-18/v, pismo Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego k. 20, notatka urzędowa k. 27; wyjaśnienia obwinionego z dnia 18 marca 2015r. i z dnia 16 lipca 2015r.; zeznania św. K. F. z dnia 16 lipca 2015r.

W. G. z wykształcenia jest prawnikiem i przynajmniej jeszcze w maju 2015r. zatrudniony był w (...) Radców Prawnych M. & L. Sp.p. we W., jest stanu wolnego, nie był wcześniej karany, nie ma innych osób na utrzymaniu.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 43, pismo obwinionego k. 75-82 wraz z załącznikami

Odpowiadając na wezwanie Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego obwiniony wypełnił oświadczenie jako osoba, która kierowała pojazdem w chwili wykroczenia i pouczonego o przysługującym mu prawie do odmowy przyjęcia mandatu wyraził zgodę na przyjęcie mandatu karnego za wykroczenie określone w art. 92a kw w wysokości 300 zł, skutkującego jednocześnie przypisaniem mu 8 pkt karnych, wskazał przy tym wszystkie swoje dane. (k. 18-18/v)

W związku z pismem Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego informującym o niemożności – z uwagi na upływ terminu – nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego W. G., w piśmie z dnia 29 lipca 2014r. oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i korzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień. (k. 24)

Na rozprawie w dniu 18 marca 2015r. obwiniony oświadczył, że zarzut zrozumiał i nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, podtrzymał okoliczności podniesione w sprzeciwie złożonym od wyroku nakazowego, sprowadzające się do tego, że dopiero weryfikacja materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy (kopii zdjęcia z fotoradaru) pozwoli przedstawić ewentualnie stosowne osobowe wnioski dowodowe w zależności od tego czy wizerunek został ujawniony na fotografii. Nadto w sprzeciwie tym obwiniony podał, że jedynie sygnalizuje, że z pojazdu m-ki A. o nr rej. (...) za jego zgodą mogą korzystać również osoby trzecie, w tym m.in. jego konkubina K. F.. Kontynuując swoje wyjaśnienia obwiniony podał, że po zapoznaniu się z aktami sprawy podtrzymuje, że nie ma wiedzy co do tego kto był kierowcą wskazanego pojazdu we wskazanym miejscu i czasie, oświadczył, że nie jest w stanie wskazać osoby użytkującej ten pojazd, że jest taka możliwość, że poza nim i jego konkubiną pojazdem tym mogła kierować jeszcze jedna osoba. Dodał, że na co dzień pojazd ten jest w posiadaniu jego i jego konkubiny i to oni użytkują go wspólnie, ale zdarzają się sytuacje, że pojazd ten obwiniony pożycza swoim bliskim albo komuś z rodziny, jeśli ktoś ma awaryjną sytuację i musi pożyczyć jego samochód. Obwiniony stwierdził, że nie może wskazać osoby użytkującej pojazd w krytycznym czasie.

Na rozprawie w dniu 16 lipca 2015r. obwiniony przyznał, że jego ojciec, do którego najpierw zostało skierowane wezwanie, wskazał go jako użytkownika samochodu. Podał nadto, że gdy on otrzymał wezwanie próbował ustalić z konkubiną K. F. kto mógł wtedy jechać tym samochodem, ale nie mogli tego ustalić. Stwierdził też, że mógł zgodzić się na mandat i punkty karne, ale nie chciał wskazywać dziewczyny, i że gdyby nie przyjął mandatu to sprawa trafiłaby do postępowania karnego, a on nie chciał komplikować sobie wszystkiego i chciał zapłacić mandat, potem jednak złożył sprzeciw od wyroku nakazowego, żeby zapoznać się ze zdjęciem, na którym gdyby się rozpoznał cofnąłby sprzeciw, co jednak nie nastąpiło, bo zdjęcie nie wskazywało, by to on prowadził wówczas samochód. Obwiniony wyjaśnił, że zmiana jego stanowiska wynikała z zapoznania się ze zdjęciem, jak też z tego, że nie udało się zakończyć sprawy w postępowaniu mandatowym, bo zapłaciłby mandat dla świętego spokoju.

Pisemne wyjaśnienia obwinionego z dnia 29 lipca 2015r., jak też jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania sądowego są zdaniem Sądu mało przekonujące i nieracjonalne, zwłaszcza gdy uwzględni się rodzaj wykształcenia i

doświadczenie zawodowe obwinionego, jak też treść oświadczeń, jakie złożyli wcześniej ojciec obwinionego i sam obwiniony. Wątpliwości Sądu budziły nadto oświadczenia obwinionego dot. jego zatrudnienia, raz podawał on bowiem, że jest zatrudniony jako prawnik w Kancelarii Radców prawnych ProLegal we W., na potwierdzenie czego dołączył stosowne dokumenty, w głosach stron podał natomiast, że jest bezrobotny, przy czym kierując wcześniej pismo o zmianę terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 09 czerwca 2015r. obwiniony wnosił o wyznaczenie jej z wyłączeniem dni: 21.05.2015r., 18.06.2015r., 19.06.2015r., 23.06.2015r., 23.07.2015r. oraz okresu 10.08.2015r. – 27.08.2015r. jako terminu planowanego urlopu wypoczynkowego. (k. 75-82).

Jednocześnie jednak Sąd zauważył, że w pewnym zakresie wyjaśnienia obwinionego są zbieżne z zeznaniami świadka K. F., konkubiny obwinionego, które Sąd oceniał ze szczególną ostrożnością ostatecznie nie znajdując podstaw do ich podważenia. Z zeznań tego świadka, jak też wyjaśnień obwinionego wynikało, że nie byli oni w stanie przypomnieć sobie i ustalić kto w krytycznym czasie prowadził pojazd, a załączone zdjęcie tego nie przedstawiało. Zeznania w/w świadka i obwinionego były zbieżne także co do tego, że choć są oni głównymi użytkownikami wskazanego samochodu, to nie jedynymi, bo zdarza się, że przedmiotowe auto użytkuje inna osoba.

Dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane Sąd w pełni dał wiarę.

Sąd zważył co następuje:

Po zweryfikowaniu przeprowadzonych w sprawie dowodów i dokonaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych Sąd uznał, że możliwe jest jedynie ustalenie, iż we wskazanym miejscu i czasie doszło do popełnienia wykroczenia przewidzianego w art. 92a kw. Niemożliwe jest jednak ustalenie, zgodnie z regułami postępowania karnego, a więc w sposób pewny i nie budzący wątpliwości, że kierowcą samochodu m-ki A. o nr rej. (...) w podanym miejscu i czasie był obwiniony, a w konsekwencji tego niemożliwe jest też ustalenie, że był on sprawcą przedmiotowego wykroczenia. Zgodnie z treścią art. 92a kw odpowiedzialności karnej podlega bowiem ten, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Dowody zgromadzone w sprawie nie dały wystarczających podstaw do tego, by odpowiedzialność tę przypisać obwinionemu. Zasadniczym i jedynym obiektywnym dowodem w niniejszej sprawie był bowiem raport zdjęciowy, na którym jednak w ogóle nie jest widoczna osoba kierująca wskazanym samochodem. To zaś w świetle całokształtu wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka K. F. sprawiło, że pojawiły się wątpliwości co do tego, czy w czasie zdarzenia obwiniony był kierowcą wskazanego auta i w rezultacie nie pozwoliło na przypisanie mu winy i sprawstwa w zakresie zarzucanego mu wykroczenia. Brak jednoznacznych dowodów, jak też domniemanie niewinności, które chroni obwinionego, na korzyść którego należało też rozstrzygnąć wszelkie wątpliwości, skutkowało uniewinnieniem go.

Konsekwencją tego, zgodnie z treścią powołanego przepisu, było obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania.